

АЙЗЪК АЗИМОВ

В ПЛЕН НА ВЕСТА

Част 1 от „Брендон, Ши и Мур“

Превод от руски: Цвета Пеева, 1972

chitanka.info

— Ще престанеш ли най-сетне да ходиш назад-напред из каютата? — зачу се откъм дивана гласът на Уорън Мур. — Това едва ли ще ни помогне; бъди благодарен, че имахме дяволски късмет — нали въздухът отникъде не изтича?

Марк Брендън рязко се извърна към него и скръцна със зъби:

— Радвам се, че си доволен от положението ни — злъчно подхвърли той. — Разбира се, ти дори и не подозираш, че въздух имаме само за три денонощия. — И отново закрачи из каютата, като поглеждаше предизвикателно към Мур.

Мур се прозина, протегна се и като се настани по-удобно на дивана, отвърна:

— Като изразходваш толкова много енергия, само съкращаваш този срок. Защо не последваш примера на Майк? Човек може да завиди на спокойствието му.

Майк или Майкъл Ши, доскоро член на екипажа на „Сребърната кралица“, бе изтегнал набитото си късо тяло в единственото кресло, а краката си бе поставил на единствената масичка. Когато споменаха името му, той вдигна глава.

— Какво да се прави, случват се и такива неща — забеляза той. — Полетите в пояса на астероидите са рискована работа. Не биваше да правим тоя скок. Вярно, пътуването щеше да продължи по-дълго, но нямаше да се излагаме на опасност. Ама на, капитанът не пожела да наруши разписанието: реши да лети направо и — ето ви резултатът.

— За какъв скок говориш? — запита Брендън.

— Очевидно нашият приятел Майк иска да каже, че трябваше да заобиколим астероидния пояс, да летим извън плоскостта на еклиптиката — отвърна Мур. — Нали, Майк?

След известно колебание Майк каза:

— Точно така.

Мур се усмихна и продължи:

— Не бих могъл да виня за всичко, което се случи, капитан Крейн. Защитното поле бе излязло от строя, преди да се вреже в нас това парче гранит. Разбира се, той трябваше да избегне астероидния пояс и да не разчита толкова на антиметеорната защита — Мур замислено поклати глава. — „Сребърната кралица“ се пръсна буквално на парчета. Просто имахме късмет, че тази част на кораба остана невредима и дори херметичността ѝ се запази.

— Странна представа имаш ти за късмета, Уорън — забеляза Брендън. — Намираме се на някакъв отломък от кораба с три оцелели каюти, имаме въздух за три денонощия, след изтичане на този срок ни очаква сигурна смърт и ти имаш нахалството да говориш за късмет.

— В сравнение с онези, които загинаха в момента на сблъскването с астероида, това все пак е щастие — отвърна Мур.

— Така ли мислиш? Пък аз ще ти кажа, че мигновената смърт съвсем не е толкова лоша в сравнение с това, което ни очаква. Да умреш от задушаване е дяволски по-неприятен начин да се простиш с живота.

— Може би ще успеем да намерим изход — с надежда в гласа каза Мур.

— Защо не искаш да видиш истината? — лицето на Брендън почервения, гласът му затрепери. — Няма изход! Край! Всичко е свършено!

Майк изгледа подред двамата, после се закашля:

— Е, джентълмени, тъй като работата ни е спукана, няма смисъл повече да крия. — И той извади от джоба си плоско шише със зеленикава течност. — Превъзходна джабра. Готов съм да си я разделим.

— Марсианска джабра! Защо не каза досега!

Брендън понечи да вземе бутилката, но здрава ръка стисна китката му. Вдигна глава и срещна спокойните сини очи на Уорън Мур.

— Не върши глупости! — каза Мур. — Само това оставаше. Какво искаш, да я изпиеш сега, а после да срещнеш смъртта без нея ли? Ще оставим бутилката за края, когато почнем трудно да дишаме — тогава ще я изпием, така нищо няма да усетим — ще ни е все едно.

Брендън неохотно прибра ръката си. Шишето изчезна в джоба на Майк.

— Дявол да те вземе, Майк! В жилите си ти нямаш кръв, а лед. Как успяваш да запазиш спокойствие в такъв момент? — Брендън отиде до илюминатора и впери очи в космичното пространство.

Мур сложи приятелски ръката си на рамото на младежа.

— Не бива да изживяваш нещата толкова силно — каза той. — Така няма да издържиш дълго. Ако не овладееш нервите си, скоро ще се побъркаш.

Брендън не откъсваше очи от кълбото, изпълнило почти целия илюминатор. Мур продължи:

— И любуването на Веста няма да ти помогне.

Майк Ши стана и бавно отиде при тях.

— Ако успеем някак да се спуснем на астероида, ще се спасим. Там живеят хора. Колко мили ни делят от Веста?

— Като съдя по видимия диаметър, около триста-четиристотин — отвърна Мур. — Не забравяй, че диаметърът на самия астероид е всичко на всичко двеста мили.

— Спасение само на някакви си триста мили! — промърмори Брендън. — А можеше и да е на милион километри. Ако успеем да накараме тоя келяв отломък да промени орбитата си... Нали разбирате, някак да се отблъснем, за да паднем на Веста. Опасност да се разбием няма — силата на тежестта на това джудже е нищожна.

— И все пак достатъчна, за да ни държи в орбита — забеляза Брендън. — Изглежда, Веста ни е привлякла в гравитационното си поле, докато сме били в безсъзнание. Жалко, че не минахме по-близо до нея, тогава може би щяхме да успеем да се спуснем.

— Странен астероид! — забеляза Майк Ши. — Два-три пъти съм бил на Веста. Цялата е покрита с нещо като сняг, ама не е сняг. Забравих как се казваше...

— Замръзнал въглероден двуокис — подсказа му Мур.

— Да, сух лед, същият този въглероден двуокис. Казват, че затова Веста светела така ярко на небето.

— Разбира се, има високо алbedo.

Майк погледна подозрително Мур, но реши да не му обръща внимание.

— Заради тоя сняг нищо не може да се различи на повърхността ѝ. Но ако се вгледаш, ето на, там — и той посочи с пръст — забелязвам някакво тъмно петно. Според мен, това е обсерваторията, куполът Бенет. А ето го и купола Калорн, там има станция за зареждане. Други здания оттук не се виждат. — След известно колебание Майк се обърна към Мур: — Шефе, знаеш ли какво ми хрумна. Нали като узнаят за катастрофата, ще почнат да ни търсят? При това лесно ще ни забележат от Веста, нали?

— Не, Майк — поклати глава Мур. — Никой няма на ни подири. За катастрофата ще узнаят едва когато „Сребърната кралица“ не се

върне в определения срок. Ние не успяхме да изпратим при сблъскването с астероида сигнал за помощ — той тежко въздъхна. — А и от Веста трудно ще ни забележат. Отломъкът, на който летим, е толкова малък, че дори и от близко разстояние биха ни видели, само ако знаят къде точно да ни дирят.

— Хм — на челото на Майк се появиха дълбоки бръчки. — Значи трябва да кацнем на Веста, преди да са изтекли тези три дена.

— Позна, Майк. Остава само едно — да измислим как...

— Няма ли да престанете най-сетне с тия идиотски брътвежи и да се заемете за работа? — избухна Брендън. — За бога, измислете нещо!

Мур сви рамене и се върна на дивана. Облегна се на възглавниците, външно съвсем спокоен, но бръчката между веждите му показваше, че мисли усилено.

Да, положението им е безнадеждно. Вярно, храна имаха за цяла седмица. Гравитаторът, разположен под каютите им, създаваше нормална тежест и щеше да работи още дълго, във всеки случай повече от три дена. Осветителната инсталация, макар и повредена, все още действуваше.

Безспорно, слабото място беше въздухът. Имаха запас само за три дена! Това не означаваше, че всичко друго беше в изправност. Отоплителна инсталация въобще нямаха, но щеше да мине доста време, преди температурата в каютите забележимо да спадне. По-важно беше, че нямаха възможност да се свържат с външния свят, нито двигател.

Мур въздъхна. Една изправна дюза би им свършила добра работа — достатъчно е само един тласък в нужната посока, за да стигнат невредими на Веста. Бръчката между веждите му стана още по-дълбока. Какво да правят? Разполагат с един скафандър, един лъчев пистолет и един детонатор. Само това успяха да открият след най-обстойно оглеждане на всички достъпни части на кораба. Да, спукана им е работата!

Мур стана, сви рамене и си наля чаша вода. Все още потънал в мисли, изпи машинално водата; но изведнъж го осени някаква идея и с любопитство заразглежда картонената чаша.

— Слушай, Майк, колко вода имаме? — запита той. — Странно, как не ми дойде по-рано на ума!

Очите на Майк се разшириха от удивление.

— Ама наистина ли не знаеш, шефе?

— Какво да знам? — нетърпеливо запита Мур.

— У нас остана целият запас вода — Майк млъкна, но тъй като Мур продължаваше да го гледа с недоумение, добави, като посочи една от стените: — Ей там е основният резервоар на „Сребърната кралица“.

— Искаш да кажеш, че до нас има резервоар, пълен с вода?

Майк кимна.

— Точно така. Резервоарът има форма на куб със страна тридесет фута. И е почти пълен.

Мур беше поразен.

— Седемстотин и петдесет хиляди кубически фута вода... — Внезапно запита: — А защо водата не е изтекла през пробитите тръби?

— От резервоара излиза една-единствена тръба, която върви по коридора покрай тази каюта. Когато астероидът се вряза в кораба, аз тъкмо ремонтирах крана и преди това го бях затворил.

Мур изпитваше странно чувство. В мозъка му се въртеше някаква смътна мисъл, но все не се оформяше. Съзнаваше само едно — че е чул важно съобщение, но не можеше да проумее какво точно.

Брендън горчиво се разсмя:

— Съдбата си играе както иска с нас. Отначало ни поставя на една крачка от спасението, а после така извърта работата, че спасението ни става невъзможно. Дава ни храна за една седмица, въздух — за три дена, а вода — за цяла година. Чувате ли, за цяла година! Вода имаме и за пиене, и за пране, и за къпане — за каквото щете! По дяволите тая вода!

— Е, не бива да взимаш всичко толкова присърце — каза Мур. — Представи си, че корабът ни е спътник на Веста. Имаме свой период на въртене и на обикаляне около нея. Имаме си екватор и ос. „Северният полюс“ се намира нейде около илюминатора и е обърнат към Веста, а „южният“ — на противоположната страна, в района на резервоара с вода. Както подобава на спътник, имаме си и атмосфера, а сега открихме, че имаме и океан. Не, сериозно, положението ни не е чак толкова лошо. През трите дена, за които имаме въздух, можем да ядем по две порции и да прием колкото искаме вода. Имаме толкова вода, че можем да изхвърлим дори част от нея...

Смътната досега мисъл внезапно се оформи, избистри. При последните думи ръката на Мур застина във въздуха, устата му се затвори, а главата му рязко се вдигна нагоре. Но Брендън, потънал в своите мисли, не забеляза странното поведение на Мур.

— Защо не довърши аналогията със спътника? — язвително забеляза той. — Или като професионален оптимист не обръщаш внимание на фактите, които противоречат на изводите ти. На твое място знаеш ли какво бих добавил. — И той продължи, имитирайки гласа на Мур: — След три дена, когато запасът от въздух се свърши, този спътник ще се превърне в кораб с мъртъвци. Е, защо не отговаряш? Защо винаги всичко обръщаш в шега? Нима не забелязваш... — Брендън млъкна, удивен от поведението на Мур. — Какво има? Какво ти стана?

Мур, скочил внезапно, се удари по челото и застина на мястото си с вторачени в пространството очи. Брендън и Майк Ши го наблюдаваха изумени. Изведнъж Мур извика:

— Ами да! Точно така! Как не се сетих по-рано? — и взе да си мърмори нещо.

Майк извади многозначително от джоба си шишето и му го подаде, но Мур с досада го отблъсна. Тогава Брендън без никакво предупреждение удари Мур и го повали на пода.

Мур простена и затърка бузата си. После попита с негодувание:

— Защо ме удари?

— Ако станеш, ще получиш още един! — викна Брендън. — Търпението ми се изчерпа. До гуша ми дойдоха вашите проповеди и многозначителни разговори. Ти просто си се чалдисал.

— Ами, нищо подобно. Само съм възбуден. Слушай, струва ми се, че открих начин да...

Брендън го погледна неодобрително.

— Открил си начин, така ли? Ще събудиш у нас надеждата за някакъв идиотски план, а после ще разберем, че е нереален. Стига! Ще използвам водата, за да те удавя, хем въздух ще спестим.

Мур загуби хладнокръвие:

— Добре, Майк, сам ще се справя. Не ми е нужна твоята помощ. Щом си уверен, че ще умреш и толкова се боиш, защо не сложиш веднага край на живота си? Имаме лъчев пистолет и детонатор — две

сигурни оръжия. Избери едно от тях и се застреляй. Обещавам ти, че няма да ти попречим с Ши.

Брендън направи опит да погледне предизвикателно Мур, но изведнъж някак се сви и оклюма.

— Добре, Уорън, съгласен съм. И аз... аз самият не знам какво ми стана. Не се чувствавам добре. Аз...

— Нищо, моето момче — на Мур му дожаля за младежа. — Много добре те разбирам, защото и аз изпитвам същото. Само не изпадай в паника. Опитай сега да заспиш и остави всичко на мен. Все ще измисля нещо.

Брендън чувствуваше, че главата му ще се пръсне от болка, с несигурна крачка отиде до дивана и се строполи на него. Безмълвни ридания разтърсиха тялото му. Мур и Ши го гледаха смутени.

Най-после Мур побутна Ши с лакът.

— Да вървим — прошепна той. — Нали шлюз номер пет е в края на коридора? Още ли е херметичен?

— Ами вътрешната врата е херметична — отвърна Ши, като помисли, — но за външната не гарантирам. Може да е станала на решето. Когато изпробвах херметичността на стената, не се реших да отворя вътрешната врата, страхувах се да не е повредена външната.

— Тогава ще се наложи да рискуваме. Необходимо е да изляза извън кораба. Къде е скафандърът?

Мур извади от шкафа скафандъра, метна го на рамото си и излезе в коридора. Вървеше покрай затворените врати, които служеха за херметични бариери — преди това бяха пътнически каюти, но сега представляваха зинали към космоса пещери.

В края на коридора се намираше тежката врата на шлюз номер пет. Мур се спря и внимателно я огледа.

— Като че ли всичко е в ред — забеляза той, — но, разбира се, не се знае какво е отвъд. Дано и там всичко е наред — Обърна се към Ши: — Индикаторът показва, че последния път шлюзът е бил използван за влизане, така че трябва да е пълен с въздух. Открехни леко вратата и, ако чуеш свистене, веднага я затвори.

Механизмът за отваряне на вратата обикновено работеше безшумно, а сега силно изскърца — изглежда, при сблъскването с метеора се бе повредил. Но все пак действуваше. В левия ъгъл на вратата се появи тънък като косъм черен процеп. Свистене не се чу!

Безпокойството изчезна от лицето на Мур. Извади от джоба си парче картон и го постави на процепа. Ако въздухът изтичаше, картонът щеше да залепне за вратата, но той падна. Майк намокри пръста си и го долепи до процепа.

— Слава богу! — прошепна той. — Всичко е в ред.

— Сега отвори по-широко вратата.

Натиснаха отново бутона и бавно, много бавно с жално поскърцване вратата почна да се отваря. Мур и Ши затаиха дъх — страхуваха се, че външната врата, макар и херметично затворена, може да е поразтърсена от удара и да не издържи. Но тя устоя! С ликуващ вид Мур заоблича скафандъра.

— Почакай ме тук, Майк — каза той. — Не знам колко ще се забавя, но ще се върна. Къде е лъчевият пистолет? Взе ли го?

Ши му подаде пистолета.

— Какво си намислил, Уорън? Бих искал да знам.

— Преди малко, когато казах, че имаме много вода, ми хрумна една идея. Смятам да изхвърля водата — И без повече обяснения Мур влезе в шлюза, като остави озадачен Майк Ши.

С лудо тупкащо сърце Мур чакаше да се отвори външната врата. Планът му беше необикновено прост, но труден за изпълнение.

Изскърцаха задръжните зъбни колела. Въздухът със свистене изчезна в космичната пустош. Вратата се хлъзна няколко дюйма встрани и спря. Сърцето на Мур се сви — за миг си помисли, че вратата няма да се отвори повече — побутна я няколко пъти и най-сетне тя се плъзна до края. Мур застегна на ръката си магнитния държател и прекрачи в космичната бездна. Бавно, опипвайки металната стена, почна да се придвижва покрай борда на кораба. Досега не му се беше случвало да излиза в открития космос. Обзе го смъртен страх. Почувствува, че му се вие свят.

Затвори очи и пет минути вися така, притисна се като муха към отвесната гладка повърхност. Магнитът здраво го придържаше за борда на кораба и, когато Мур отново отвори очи, почувствува, че увереността му се връща.

Огледа се наоколо и за първи път след катастрофата видя не само Веста, но и звездите. Затърси по небосвода малката белосинкава точица — планетата Земя. Преди винаги се присмиваше на космонавтите, че като се озоват в космоса, най-напред потърсват на

небето Земята, но сега не му беше до смях. Земята не се виждаше. Явно, Веста закриваше и Земята и Слънцето.

Вляво от него бе Юпитер — блестящо грахово зрънце. Мур видя и двата спътника, които се въртяха около планетата. Очакваше, че ще види много астероиди, понеже орбитата им минаваше през пояса на астероидите, но космичното пространство бе удивително пусто. Само веднъж му се стори, че нещо профуча на няколко мили от него, но скоростта беше толкова голяма, та не беше сигурен дали не му се е привидяло.

Под него Веста закриваше четвърт от небосклона. Астероидът бавно плаваше в пространството, бял като сняг. Мур го загледа с нескриван копнеж. „Ако се отблъсна силно от кораба — помисли си той, — навярно ще падна на Веста. Може би ще успее да стигна благополучно на нея и тогава ще мога да спася другите. Но най-вероятно ще премина само на друга орбита около Веста. Не, не бива да рискувам.“

Сети се, че трябва да бърза. Потърси с очи резервоара, но видя само преплетени назъбени метални стени. Явно, не му оставаше нищо друго, освен да намери първо осветения илюминатор на каютата си и оттам да се добере до резервоара.

Запълзя предпазливо покрай стената на кораба. Но след пет ярда гладката обшивка свърши. Пред него зина пещера — на пътя му се бе изпречило първото сериозно препятствие. Вътрешните стени на разбитата каюта бяха направени от немагнитни сплави и магнитният държател, предназначен за външната обшивка на кораба, тук не действуваше. Мур съвсем бе забравил това и изведнъж усети, че заплава из каютата. Пое смутен въздух и трескаво се залови за най-близката издатина, после се покопити и бавно запълзя встрани.

За миг спря, затаил дъх. Теоретично трябваше да се намира в състояние на безтегловност — привличането на Веста бе нищожно, — но работеше гравитаторът, разположен под техните каюти. И понеже действието му не се уравниваше от другите гравитатори, Мур усети, че привличането непрекъснато рязко променя силата си. Дано не го подведе магнитният държател, иначе можеше внезапно да бъде отхвърлен от кораба.

Запълзя отново, като всеки път проверяваше дали здраво се е закрепил държателят. Понякога се налагаше дълго да избикаля, да

прескача малки участъци от обшивката от немагнитни материали. И непрекъснато усещаше изтощителните резки промени в силата на привличане на гравитатора.

Най-внимателно оглеждаше разрушените кабинни. При сблъскването всички незакрепени предмети бяха изхвърчали и станали независими небесни тела на Слънчевата система. Въпреки това Мур успя да намери малък военен бинокъл и писалка и ги прибра в джоба си. Не му бяха нужни, но придаваха известна реалност на кошмарното му пътешествие покрай борда на мъртвия кораб.

Половин час вече пълзеше натам, където, според пресмятанията му, трябваше да се намира илюминатора. Пот се стичаше от челото му, косата му бе залепнала в безформена маса. От напрежение го заболяха всички мускули. Разумът му, преживял наскоро тежко сътресение, почна да се размътва.

Струваше му се, че пълзи безкрайно дълго и че това ще продължава вечно. Целта на пътешествието му почна да му се вижда незначителна, само едно знаеше твърдо — трябва да пълзи напред. Преди час беше с Брендън и Ши, но вече му се струваше, че е било безкрайно отдавна.

В помътнения му мозък се въртеше само една мисъл — да допълзи през назъбените издатини до някаква неясна цел. Залавяше се за тях, напрягаше мускули, придърпваше тяло. Ръката с магнитния държател търсеше пипнешком желязната обшивка. Сега надолу, към зиналите пещери, някогашни каюти, и пак нагоре. Опипваше, напрягаше мускули, преместваше се, пак опипваше, напрягаше мускули и... светлина!

Спря се. Ако не се беше долепил до борда, щеше да падне. Светлината по някакъв начин проясни разума му. Пред него беше илюминатор — не тъмен, безжизнен, край каквито пълзеше досега, а осветен, пълен с живот.

Мур въздъхна дълбоко. Почувствува се по-добре, главата му се поизбистри.

Сега ясно виждаше целта. Запълзя към искрицата живот. Ето, приближава, вече е съвсем близо. Най-последно!

Очите му жадно надзърнаха в каютата. На дивана спеше Брендън, лицето му изглеждаше измъчено.

Мур вдигна ръка да почука. Обзело го бе непреодолимо желание да поговори с някого, па макар и с жестове, но в последния момент се овладя. Може би младежът сънуваше родния си дом! Млад е и много чувствителен. Нека поспи. Ще го събуди, когато изпълни задачата си... ако въобще успее...

Видя стената, зад която се намираше резервоарът с вода, и се помъчи да определи къде точно минава външната му стена. Лесно я откри — бе малко издадена напред. „Истинско чудо, че резервоарът не е бил повреден по време на сблъскването!“ — помисли си Мур. Изглежда, съдбата не е била чак толкова неблагоприятна към тях.

Не беше особено трудно да се добере до резервоара, макар че се намираше на другия край на отломъка. Мур запълзя по разрушения коридор, който водеше почти до него. Когато „Сребърната кралица“ беше още непокътната, този коридор беше равен и хоризонтален, но сега, поради непрекъснато променящото се въздействие на гравитатора, представляваше стръмно нанаторнище. Въпреки това Мур не срещна никакви трудности по пътя си до резервоара, защото подът бе направен от берилиева стомана.

И ето, настъпи най-важният момент. Мур съзнаваше, че преди това трябва малко да си почине, но вълнението му все повече се увеличаваше. Сега или никога! Добра се до центъра на задната стена на резервоара и се настани на малка издатина.

— Жалко, че главната тръба не минава оттук — промърмори той. — Задачата ми щеше да бъде много по-лека. А сега... — Въздъхна и се зае за работа: постави лъчевия пистолет на пълна мощ и концентрира невидимия му лъч на фут от дъното на резервоара.

След малко във фокуса на лъча се появи светло петно. В зависимост от това, доколко Мур успяваше да държи неподвижна уморената си ръка, то ту светваше по-ярко, ту потъмняваше. Облегна ръката си на издатината и работата тръгна по-бързо. Мъничкото петно засвети още по-ярко. От тъмно керемидено стана вишнево, почна да нараства. Стената около него взе да се нажежава и Мур трябваше да внимава да не се опира до нея с металните части на скафандъра.

Скоро издатината, на която се бе настанил, също се нажежи, а когато стената почна да излъчва нетърпима горещина, Мур взе да проклина създателите на скафандъра. Защо не бяха го направили не само да не пропуска студ, но и топлина?

Но ненапразно Брендън го наричаше професионален оптимист. Мур гълташе солената пот и се успокояваше, че можеше да бъде и по-лошо. Във всеки случай двудюймовата стена не е сериозно препятствие. Добре, че задната стена на резервоара не опираше в обшивката на кораба! Виж, тогава щеше да бъде страшно — да пробиеш стоманена броня, дебела цял фут! Скръцна със зъби и се наведе над пистолета.

Нажеженото петно стана оранжево-жълто и Мур разбра, че скоро ще достигне температурата на топенето на берилиевата стомана.

От нетърпение да свърши по-скоро опря дулото на пистолета в центъра на нажеженото петно и веднага го дръпна. Мекият метал хлътна, макар че още не се бе пробил. Въпреки това Мур изпита удовлетворение. Ако между него и стената имаше въздух, вече щеше да чуе свистенето и бълбукането на врящата вътре вода. Налягането в резервоара се увеличаваше.

Всичко стана толкова внезапно, Мур не осъзна веднага, че е пробил стената. В центъра на вдлъбнатината се появи мъничка дупчица и в следващия миг струя вряла вода изби навън.

Облак пара обви Мур. Като през мъгла видя, че парата веднага се превръща в ледени грахулки и изчезва в космичното пространство.

Дълго време Мур не откъсваше очи от струята пара. После усети, че нещо го отблъсква от кораба. Обзе го неопикуема радост — разбра, че корабът бе ускорил хода си.

А това означаваше, че успешно бе изпълнил задачата си. Струята пара щеше да замени ракетния двигател.

Мур запълзя обратно към шлюза.

Връщането се оказа много по-трудно и опасно. Беше безкрайно уморен, боляха го очите и нищо не виждаше, отгоре на това към притегателната сила на гравитатора се бе прибавило и нарастващото ускорение на целия кораб. Но нито трудностите, нито безбройните препятствия не можеха да помрачат обзелото го щастие, движеше се машинално, без да осъзнава напълно обкръжаващата го действителност. В мозъка му се въртеше само една мисъл — колкото се може по-бързо да се върне при другарите си и да им съобщи радостната вест.

Внезапно видя пред себе си вратата на шлюза. Почти инстинктивно натисна сигналния бутон.

Майк Ши го чакаше. Чу се скърцане, външната врата се плъзна зад Мур. После се отвори вътрешната и той падна в ръцете на Ши.

Усещаше като насън, че го влачат по коридора към каютата. Свалиха скафандъра му. Някаква течност опари гърлото му, Мур се задави, изпи една-две глътки и се почувствува по-добре.

Размътените образи на Брендън и Ши се избистриха и приеха нормалните си очертания. Мур изтри с трепереща ръка потта от челото си и с мъка се усмихна.

— Чакай — запротестира Брендън, — нищо не говори. Ти си още труп. Почини си, чуваш ли какво ти казвам.

Мур поклати глава и с дрезгав глас почна да им разправя за събитията през последните два часа. Мисълта му бе несвързана, неясна, но въпреки това разказът му направи поразително впечатление на двамата. Слушаха го със затаен дъх.

— Искаш да кажеш — запъна се Брендън, — че водната струя ни тласка сега към Веста също като изгорелите газове на ракетата?

— Точно така — промълви Мур. — Пробивът е на противоположната на Веста страна, следователно струята ни тласка към нея.

Ши погледна през илюминатора.

— Той е прав, Брендън. Вече ясно се вижда куполът Бенет. Да, приближаваме се към Веста!

Мур се чувствуваше вече по-добре.

— Преди обикаляхме по кръгова орбита, а сега се приближаваме към астероида по спирала. След пет-шест часа изглежда ще се спуснем на Веста. Вода има достатъчно и налягането е все още високо, щом водата излиза навън във вид на пара.

— Пара? При тази ниска температура в космоса? — запита поразен Брендън.

— Да, пара, въпреки ниското налягане в космоса — поправи го Мур. — С понижаване на налягането точката на кипенето на водата пада, така че в космоса тя е извънредно ниска. И все пак налягането е достатъчно, за да се превърне ледът направо в пара. На лицето му се появи усмивка.

— Впрочем, водата едновременно и замръзва, и кипи. Видях го сам. — След кратка пауза запита: — Е, как се чувствуваш сега, Брендън? По-добре, нали?

Брендън се смути и почервения. Няколко секунди се поколеба, после прошепна:

— Според мен... аз... аз не заслужавам да бъда спасен, защото загубих самообладание и те изоставих в такъв тежък момент. Ако искаш тупни ме и ти здравата. Честна дума, по-добре ще се чувствавам.

Мур приятелски потупа младежа по рамото.

— Забрави го. И аз бях съвсем близо до отчаянието. — И заприказва високо, за да не даде възможност на Брендън да продължи с извиненията си: — Е, Майк, стига си блещил очи пред илюминатора, дай тук твоята джабра.

След миг на масата се появи шише. Майк нареди до него три плексатронови капачки вместо чаши. Мур ги напълни до горе.

— Другари, вдигам тост за добрата стара H₂O, която ни спаси.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 6 от 1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.